

Consilier editorial: Iolanda Prodan

MATA ONAJIYUME O MITEITA

© Yoru Sumino 2016

All rights reserved.

First published in Japan in 2016 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo.

Romanian translation rights arranged with Futabasha Publishers Ltd.

through EMILY BOOKS AGENCY, LTD., Taiwan and Corto Literary, Croatia

© 2025 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Ilustrație copertă: © Ioundraw (FLAT STUDIO)

Redactare: Iulia Dromereschi

Corectură: Lucia Popovici, Casian Gămănuț

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SUMINO, YORU

Am avut din nou același vis / Yoru Sumino; trad. din lb. japoneză și note

de Iolanda Prodan. - Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-14-9

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

Yoru Sumino

Am avut din nou
același vis

Traducere din limba japoneză
și note de Iolanda Prodan

YORU SUMINO a început să scrie în timpul liceului și a debutat cu volumul *Vreau să-ți mănânc pancreasul* în 2015.

1

— Doamnă profesoară, se întâmplă ceva ciudat în mintea mea. Îmi dați, vă rog, o scutire pentru ora de sport? am întrebat, ridicându-mi regulamentar mâna mică și fundulețul de pe scaun, așa cum trebuie să facă o elevă cuminte de școală primară.

Dar, surpriză, nu doar că am fost obligată să alerg în curtea școlii, dar am fost și chemată în cancelarie după ore, două lucruri care m-au supărat, pe mine, Koyanagi Nanoka. Nu aveam nicio îndoială că fusem chemată, după ce toți colegii mei plecaseră acasă, să fiu apostrofată. O priveam în ochi pe profesoara din fața mea, fără să mă simt câtuși de puțin timorată.

— Doamnă profesoară, uitați cum stau lucrurile: poate că vi s-a părut că am făcut o glumă proastă mai

devreme, când v-am cerut să mă scutiți de la ora de sport, dar să știți că mi-am făcut niște calcule și vă spun din capul locului că am șanse de câștig în fața dumneavoastră.

— Ce vrei să spui? Cum adică ai șanse de câștig? m-a întrebat pe un ton blând profesoara Hitomi, privind-mă în ochi, de pe scaunul pe care stătea cu brațele încrucișate.

Nu m-am lăsat mai prejos și mi-am încrucișat și eu brațele, e drept, mai mici ca ale ei, și i-am făcut favoarea să-i explic.

— Aseară am văzut o emisiune la televizor. Mai mulți oameni își dădeau cu părerea despre o întâmplare petrecută într-un oraș. Unul dintre ei a spus, cu un aer arogant, că japonezii se feresc de oamenii suspecti, fiindcă au gânduri ciudate. Am întrebat-o pe mama cine e domnul acela important și mi-a răspuns că e profesor universitar. Dacă un profesor universitar spune că unii oameni sunt ciudați, nu-i normal ca o elevă de primară să-i dea dreptate? Liceul e sub facultate, gimnaziul sub liceu și sub ei toți suntem noi, de la primară.

Scoțând mândră pieptul în față, mi-am exprimat limpede părerea, imaginându-mi că o voi impresiona, însă, din nou surpriză, profesoara a scos un oftat mai adânc decât de obicei, privind-mă nelămurită.

— Ce s-a întâmplat, doamnă profesoară?

— Ăăă... Domnișoară Koyanagi, e un lucru minunat că te preocupă asemenea lucruri și că vrei să vorbești despre ele deschis, așa cum gândești. E un semn că ești foarte isteată.

— Și eu cred la fel.

— De asemenea, e foarte bine că ai încredere în tine. Totuși, am câteva sfaturi pentru tine, care îți vor fi de folos dacă vrei să fii mai isteată decât ești acum. Mă ascuți?

— Mhm, spuneți, vă rog.

Profesoara a chicotit și a ridicat degetul arătător.

— Bine. Unu la mână: e foarte important să nu amâni să faci ce ți-ai propus, dar e la fel de important să gândești câteva clipe înainte să acționezi. Înțelegi?

Am dat din cap că da. Profesoara n-a vrut să lase singurel degetul arătător și l-a ridicat și pe cel mijlociu.

— Doi la mână: uneori nu e bine să fugim de lucrurile care nu ne plac. Câteodată, e mai înțelept să fugim de ce nu ne place, dar sportul face bine la sănătate. Din câte am văzut, ai început să sprintezi mai repede decât înainte, nu?

Avea dreptate. Azi am alergat puțin mai repede decât ora trecută, dar acum îmi tremură picioarele rău de tot, așa că nu pot să nu mă întreb, bănuitoare: oare sportul chiar e sănătate curată?

Profesoara a ridicat și inelarul.

— În al treilea rând: nu mi se pare corect ce a spus profesorul universitar. Dacă unii oameni, chiar și cei importanți, spun ceva la televizor, nu înseamnă că au neapărat dreptate întotdeauna. Trebuie să-ți pui mintea la treabă și să decizi singură dacă e corect ce spun unii oameni.

— Doamnă profesoară, asta înseamnă că...

— Ia zi!

— Nici eu nu știu dacă e corect ce spuneți dumneavoastră. Am dreptate?

Mă privea cu blândețe.

— Exact. Cu alte cuvinte, și acum, când stăm de vorbă, trebuie să gândești cu mințișoara ta. Vreau să nu pui la îndoială un singur lucru: că eu, profesoara ta, vreau din tot sufletul ca tu să fii fericită și să te înțelegi cu toți colegii tăi. E clar?

Și-a luat o mină gravă, pe care o văzusem de multe ori. Îmi place la nebunie de doamna profesoară Hitomi când se uită serioasă la mine. În comparație cu fețele celorlalți profesori, pe a ei citesc că rareori minte.

Am analizat pe toate părțile ce mi-a spus și, după ce am ezitat o clipă dacă să încuviințez sau să scutur din cap, în cele din urmă am încuviințat politicoasă.

— Am înțeles. Am mai multă încredere în dumneavoastră decât în profesorul universitar de la televizor.

— Perfect. Începând de azi, când ai de gând să faci ceva în timpul orelor, mă întrebi mai întâi pe mine, da?

— Dar vă întreb doar dacă sunt sigură că e corect să vă cer părerea, nu?

— Bine, fie cum spui tu.

Profesoara a zâmbit înțelegătoare și m-a mângâiat pe creștet. Chipul ei îmi spunea că îmi dorește fericirea cu adevărat. Nu aveam nicio îndoială, dar mai aveam o nelămurire.

— Doamnă profesoară Hitomi, ce înseamnă fericirea pentru dumneavoastră?

— Hm... Fericirea poate avea mai multe înțelesuri. Uite, îți fac o favoare și îți spun că începând de mâine vom discuta despre fericire la ora de limbă japoneză.

— Adevărat? Pare o temă foarte grea.

— Da, e o temă foarte grea, dar și eu, și tu, și toți colegii tăi vom încerca să aflăm ce înseamnă să fii fericit. Așa că, scumpă domnișoară Koyanagi, încearcă să te gândești ce e fericirea pentru tine.

— Am înțeles. Așa voi face.

— Foarte bine, dar ține secret. Să nu le spui colegilor tăi, da?

Profesoara și-a lipit arătătorul de buze, mi-a făcut complice dintr-un ochi – mda, nu i-a prea ieșit –, a luat o ciocolată de pe biroul profesorului Shintarō, vecin cu al ei, și mi-a spus:

— Pentru mine, fericirea înseamnă mai întâi de toate ceva dulce.

— S-ar putea să mă facă fericită și pe mine, am continuat, uitându-mă cu coada ochiului la profesor.

— Să nu mai spui nimănui, mi-a zis colegul ei, făcându-mi și el din ochi cu aceeași stângăcie, și mi-a întins o pătrățică de ciocolată.

— Pe curând, doamnă profesoară, am spus, făcându-i din mână din ușa cancelariei.

— Ai grijă în drum spre casă. Apropo: cu cine te întorci acasă?

— Oi fi eu mică, dar pot să merg singură până acasă.

— Nu te contrazic. Azi te-am ținut după ore, dar ce-ar fi ca începând de mâine să te întorci cu colegii de clasă? Încearcă. E mult mai plăcut să mergi către casă cu un coleg decât singură.

— Am să mă gândesc. Știți ceva, doamnă profesoară... — înainte să-i explic, m-am oprit ca să bag în gură pătrățica de ciocolată. Viața e ca un film bun.

Amuzată, a lăsat capul într-o parte. Nu era prima oară când îi spuneam astfel de lucruri, dar întotdeauna o puneau pe gânduri — cel puțin așa mi se părea. De data asta, a făcut o presupunere neașteptată.

— Aha... Și nu cumva vrei să-mi spui că tu joci rolul principal?

— A, nu...

— N-am nimerit-o? Bine, mă dau bătută. Ce-ai vrut să spui?

— Cum spuneam, viața e ca un film bun, de care te poți bucura și singur, atât timp cât există dulciuri pe lume.

Am întors spatele profesoarei, care mă privea cu inconfundabila ei față nedumerită, am ieșit din clădirea școlii primare incredibil de banală și plictisitoare și am pornit cu pași grăbiți către casă.

Ajunsă acasă, am constatat, din nou, că sunt singură. Am aruncat ghiozdanul în camera mea și am ieșit de îndată afară. Am încuiat bine ușa cu cheia, apoi am luat liftul de la etajul zece. Am așteptat să se deschidă ușile automate ale blocului, apoi am țâșnit în aer liber.

Tocmai când ieșeam pe ușile automate de sticlă, mi-am văzut prietena plimbându-se agale. O găseam dând mereu târcoale blocului meu, exact la ora la care mă întorceam de la școală, ca și cum știa când sunt acasă. Blocul meu e mai înalt decât clădirile din jur, așa că îi este ușor să-l găsească.

— Ce mai faci? am salutat-o prietenoasă.

Bineînțeles că știa că sunt deja în fața blocului, dar a făcut o față de parcă abia atunci mă observase.

— Miauu!

— Cu așa un miorlăit jalnic, n-ai să ajungi o actriță bună niciodată.

— Miauu!

Fluturând ca de obicei din codița scurtă și stufoasă, a pornit la drum, în aceeași direcție cu mine. Pașii mei de fetiță sunt mai mari decât ai ei și în câteva secunde am reușit să o ajung din urmă. Mândră, am pufnit victorioasă, dar a întors țăfnoasă capul în altă parte. Pe bune?! E super-arogantă fetița asta!

În drum către destinația noastră specială, am început să-i povestesc micuței mele amice despre cele întâmplate la școală.

— Deci nu pot să cred așa ceva! Tu îți dai seama ce-am pățit?

— Miauu!

— Asta e, uneori, oamenii au păreri diferite. Așa e și în lumea ta pisicească?

— Miauu!

— Ai dreptate. Oamenii și animalele se înțeleg greu. Vorbim limbi diferite.

— Miau, a răspuns din nou, părând dezinteresată de subiect.

Bine, adevărul e că niciodată nu pare să mă asculte când îi povestesc ceva. Probabil că problemele mele ome-nești nu au nicio legătură cu viața unei pisici, dar atitudinea ei e cam sfidătoare.

Ca să încerc să o înveslesc pe mica mea tovarășă de drum, aveam o singură soluție: să încep să fredonez un cântecel. Două lucruri pe lumea asta o pot face atentă

pe amica mea insolentă: lăpticul și cântecul meu preferat. Ce viață plină de răsfaț duce felina!

Și am început să cânt.

— *Fericirea nu o să-ți răsară în cale niciodată!*

— Miauu, miauu!

— *De vrei să o găsești, la drum pornește de îndată!*

Se prefăcea că nu o interesează recitalul meu, dar auzeam cum se chinuie să scoată miorlăituri mai ritmate decât de obicei. Ce mieunat fermecător are! Nu vrea să-mi spună, dar sunt sigură că, la ce glăscior are, toți motanii roiesc în jurul ei.

Cântând pe două voci, am mers pe o alee liniștită până la malul unui râu cu albia largă, apoi am urcat scările de pe dig. În apropiere nu erau clădiri înalte și era plăcut să simt vântul puternic fluturându-mi părul. Pe malul celălalt al râului se vedea orașul vecin. Mi se părea că acolo și aerul mirosea puțin diferit decât în orașul nostru.

Malul opus era locul de joacă preferat pentru copiii de pe malul de dincoace, însă pe mine nu mă interesa câtuși de puțin. Domnișoara Codiță-scurtă a tresărit când a văzut o minge rostogolindu-se pe mal și părea să aibă chef de joacă, dar știam că iubește farfuriuța cu lapte mai mult decât orice minge colorată.

Mergeam pe cărarea de-a lungul râului, cântând și salutându-i pe oamenii pe lângă care treceam. I-am dat bună ziua unui bătrânel care ședea pe niște cartoane,

iar o bătrânică pe care o vedeam mereu la piață mi-a dăruit o bomboană. Câteva clipe mai târziu, am ajuns la destinație: o clădire cu etaj, de culoarea untului, în formă de cub, ca o prăjitură cu cremă de unt. Am coborât scările de pe mal și ne-am apropiat de ea.

Am intrat înăuntru. Domnișoara Codiță-scurtă pășea încet, atentă să nu facă zgomot. A pornit-o pe scări înaintea mea, s-a oprit în fața ușii apartamentului din capătul holului de la etaj și a mieunat de două ori. Am atenționat-o să nu facă gălăgie, însă are obiceiul să uite repede, fiindcă nu-i la fel de isteță ca mine.

M-am apropiat de ușă pășind grațios și am apăsat pe soneria la care domnișoara Codiță-scurtă nu poate ajunge, fiindcă e prea mică.

Câteva secunde mai târziu, am auzit ecoul dincolo de ușă: ding-dong! Când s-a deschis ușa, tocmai descoperisem o furnică mergând agale pe lângă picioarele mele.

În fața mea a apărut o tânără frumoasă, îmbrăcată ca de obicei în pantaloni de trening și tricou. Nu o mai văzusem niciodată cu părul atât de încâlcit și cu fața atât de somnoroasă.

— Bună ziua!

— Hei, bună. Scumpă domnișoară, ești binedispusă și azi, nu?

— Exact, mă simt excelent. Abazure, nu cumva nu ești în toane bune?

— Ba da, sunt, doar că abia m-am trezit.

— La ora asta? E trecut de trei!

— Pentru unii oameni, dimineața începe la trei după-amiaza. Iar eu sunt unul dintre ei.

— Mai sunt de-ăștia ca tine?

— Sunt. De pildă, americanii.

Abazure are un fel mai ciudat de a vorbi, care mă face să pufnesc în râs. Molipsindu-se probabil de râsul meu, a început să chicotească, scărpinându-se la ceafă.

— Hai, intră. Sunt sigură că și lui pisi îi este foame.

M-am descălțat și am intrat, dar Codiță-scurtă a rămas la ușă, făcând pe rușinoasa. Ce șmecheră e, tocmai acum și-a găsit să joace rolul de mătă sfioasă.

Abazure a turnat puțin lapte într-o farfurioară veche, a pus-o în fața ușii pentru Codiță-scurtă și, după ce a închis ușa, m-a servit cu o sticlă de Yakult, un iaurt dulce cu bifidus. În timp ce beam iaurtul, o priveam cum încerca să-și aranjeze părul ciufulit.

Obișnuiesc să merg la ea după ore. Abazure e femeie în toată firea, adică e ocupată până peste cap. De multe ori nu o găsesc acasă, dar, când o găsesc, mă tratează cu un Yakult și, ce-i drept, mai rar cu înghețată. Codiță-scurtă știe ce suflet bun are și se ține scai de mine, așteptând cu nerăbdare să lipăie pofticioasă lăpticul din farfuriuță.

Abazure a deschis larg fereastra și, după ce a scos un sendviș din frigider, s-a așezat pe marginea patului făcut... vraște.

— Ia zi, scumpă domnișoară, cum a fost azi la școală? m-a întrebat, mușcând zdravăn din sendvișul cu ou și maioneză, în timp ce eu îmi savuram iaurtul la masa rotundă din mijlocul camerei.

Razele care se strecurau pe fereastră îi străluceau în păr, făcând-o să arate ca un înger. I-am spus aceeași poveste pe care i-o spuseseam mai devreme și prietenei mele, Codiță-scurtă.

M-a ascultat dând tăcută și rar din cap, până am ajuns la...

— Ideea mea a fost bună, doar că n-am putut să o susțin.

Aici a izbucnit în hohote de râs.

— Nu cred că există cineva care poate crede că e ceva în neregulă cu mințișoara ta!

— De ce?

— Fiindcă ești o domnișoară foarte isteată. Și când ești inteligent, chiar dacă te porți ciudat, oamenii presupun că sigur te gândești la ceva serios. De aceea te-au chemat în cancelarie, nu?

— Mai întreb? Data viitoare, am să mă strâmb și mai mult, să văd cum o să reacționeze.

Am scos limba și a râs din nou în hohote.

— Din câte înțeleg, ai o profesoară tare cumsecade.

— Așa e, chiar dacă uneori vorbește pe lângă subiect.

— Noi, oamenii mari, suntem toți la fel: vorbim pe lângă subiect.

S-a ridicat de pe pat, a deschis frigiderul și a scos o doză cu băutură. Când a desfăcut-o, s-a auzit un fâsâit.

— E dulce? am întrebat-o.

— E și dulce, dar e și amară.

— Și de ce ții morțiș să bei ceva amar? Tu bei și cafea, nu? Cafeaua e mult mai amară decât ce bei acum. Vrei să te pedepsești sau ce?

— Deloc. Beau fiindcă îmi place gustul. Îmi plac și alcoolul, și cafeaua. Când eram mai mică, nu obișnuiam să beau cafea. Doar oamenii mari știu cum să se bucure de gustul amar.

— Dacă zici tu. Poate că într-o bună zi voi putea și eu să spun că-mi place gustul amar.

— Probabil. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te forțezi să bei ceva amar. E minunat să te bucuri mereu doar de gustul dulce, mi-a spus, zâmbindu-mi senină.

Cuvintele și chipul ei emanau un miros delicat în jurul ei. Nu era parfum și nici mireasmă de femeie matură. Odată, când i-am spus că miroase bine, a izbucnit în râs și mi-a răspuns că miroase așa fiindcă nu este încă o femeie remarcabilă. Dacă e adevărat, atunci nici eu nu vreau să fiu o femeie remarcabilă niciodată, mi-am spus în gând.

— Deci viața e ca o cremă de zahăr ars, nu?

— Adică?

— Chiar dacă partea dulce e cea mai bună, unora le place crusta amară.

— A, da... Ha, ha, ha! Exact!

A mai luat o gură din doză, zâmbind.

— Scumpă domnișoară, m-ai convins: într-adevăr, ești foarte isteță.

Eram peste măsură de încântată că mă laudă.

— Spune-mi, Abazure, s-a întâmplat ceva interesant la muncă azi?

— Jobul meu e complet neinteresant.

— Serios? Mamei și tatei le place să meargă la serviciu. Nu sunt niciodată acasă.

— E minunat că au locuri de muncă de care probabil că sunt mulțumiți, dar faptul că muncesc tot timpul nu înseamnă că le și place ce fac.

— Ba eu sunt sigură că le place. Se pare că e mult mai distractiv pentru ei să muncească decât să-și petreacă timpul cu mine.

— Dacă te simți singură, ar fi mai bine să le spui deschis ce simți.

— Ideea ta nu e una strălucită, am protestat, scuturând din cap.

Apoi am întrebat-o despre ceva ce mă frământa de mult timp.

— Dacă nu-ți place ce faci la serviciu, înseamnă că ești nefericită, nu?

Nu mi-a răspuns la întrebare, dar a zâmbit stins.

— Pentru mine, cea mai mare fericire acum e faptul că vii să mă vezi.

M-am bucurat să aud asta, fiindcă știam că nu e o minciună cu care oamenii mari încearcă să-i amăgească pe copii.

— *Fericirea nu o să-ți răsară în cale niciodată! De vrei să o găsești, la drum pornește de îndată!*

— Și mie îmi place cântecul ăsta. *Trei pași în trei zile! Un pas azi! Un pas mâine! Și încă unul poimăine...*

— *Unul înainte și doi înapoi...*, am continuat, cântând într-un glas.

— Apropo de fericire. Am primit o temă: să răspundem la întrebarea „Ce e fericirea?”. Vom face prezentări la școală.

— O, mă cuprinde nostalgia! Și noi obișnuiam să primim așa teme la școală. Ia spune, scumpă domnișoară, ce crezi că e fericirea?

— Încă nu știu. Abia am început să mă gândesc la ea.

— Să știi că e o temă foarte grea. Vrei o înghețată? Poate îți va da un indiciu pentru răspuns.

— Vreau!

Ca de obicei, am jucat Othello¹, ținând în mână câte o înghețată pe băț cu aromă de sorbet din apă minerală. Abazure încă mai avea tabla de joc din copilărie.

Tata îmi cumpărase și mie un set, dar nu aveam cu cine să joc acasă. Eram însă bucuroasă să știu că,

1. Joc jucat cu piese albe și negre, rotunde și plate, pe o tablă împărțită în opt coloane și opt rânduri.